

Vaqif YUSİFLİ
Filologiya elmləri doktoru

"GƏNC ŞAİRLƏR, SÖZÜM SİZƏDİR" (VIII məqalə)

Ulucay Akif

On beş il bundan öncə – 2004-cü ildə Azərbaycanın ən istedadlı şairlərindən biri – Akif Səməd qəflətən dünyasını dəyişdi.

*Qonmağa budağı yox,
Kölgəlik yarpağı yox.
Öpməyə torpağı yox,
Ömür yaman uzundur.*

*Əcəlin nazı yaxşı,
Ölümün sazı yaxşı,
Hər şeyin azı yaxşı,
Ömür yaman uzundur.*

*Bu dağlar göymü, yermi?
Bu göy göymü, yer yermi?
Yaşamağa dəyərimi?
Ömür yaman uzundur.*

Akif Səməd 45 il yaşadı, amma o az ömrüylə də poeziyamızda özünün və şeirlərinin abidəsini ucaltdı. "Nəsimi olmadım, nəsimim olmadı" deyirdi və Nəsimi, Rumi dünyasına doğru yol gedirdi. Ənənədən, kökdən, irfandan, saz dünyasından ayrı Akifi təsəvvür etmək mümkün deyildi. Ölüm-dən çox yazırdı: "Bir gəldim, nə gördüm, bir də nə verə, Təzədən dünyada nə ölümüm var?" deyibən qovuşdu Nəsimiyə, Rumiyə.

Akifin ölümündən on üç il sonra Ulucay Akif – Akif Səmədin oğlu ilk şeirlər kitabını çap etdirdi, ailənin-Akif Səməd ocağının ikinci şamını yandırdı. Onun "Günəşə atılan mərmilər" ilk şeirlər kitabındakı və "Yeni söz" almanaxındakı şeirlərini oxudum. Atadan oğula (əgər hər ikisi şairdirsə), şeir-yazı-üslub stixiyası ötürülə bilər, amma bu şeirlər Akif Səmədin qoşma və gəraylılarının davamı, ya da surroqatı deyil... Ulucay Akif şeirdə tamam başqa bir nəfəsin və üslubun yetirməsidir –

bu üslub Azərbaycan şeirinə müasir mənzərəsinə də hissən, ruhun, poetik talantın yeni bir təzahürüdür – Ulucay nədən yazırsa, o predmetə, sevgiyə, ayrılığa, güllərə, Bakıya, Xəzərə, bir kənd qızına, yağışa, xaraba adlandırdığı məkana, qarıya, balaban səsinə, Beatriceyə, unudulmuş qəbirlərə və s. fərqli bir baxış bucağı ilə yanaşır. Ulucayın şeirlərində yeni əsrin poeziya nəfəsini duyuruq. Bu nəfəs müasir dünyanın dəyişilən, keyfiyyətə yeni bir forma və məzmununda təzahür edən, prinsipə qloballaşma havasına uyğun ab-havasından gəlir.

*Bax, sevgilim,
Yeni günəşin rəngi sezilir üfüqdəki
buludlardan.
Yeni günəşə hazırlaşır yeni səhərimiz.
Yetim qalmış ölkəmiz, yetim şəhərimiz.
Sən də ümidlərini geyin ruhuna,
Gülümsə. Günəşli günlərin xətrinə, gülümsə.*

İkimininci illərdə ədəbiyyata gələn yeni nəsil özünün bu əsrə – yeni gerçəkliyə uyğunlaşmış-uyğunlaşmadığını da səciyyələndirir:

Biz kiçik dərdlərdən xilas olub,
böyük bəlalara düşəcəyimizi bilsək,
yəqin, böyüməzdik.
90-cı illərin toz-dumanı
hələ də ciyərimizdədi,
ciyərimizdədi, Beatrice...
İndi "Hər şey yaxşı olacaq" cümləsidi
təsəllilərin ən pisi.
Çünki biz böyümüşük,
böyümüşük, Beatrice...
İndi mən ölməkdən yox,
yaşamamaqdan qorxuram.

Hər halda, inanırıq ki, Ulucay Akif bu "böyümək" etirafını təkcə ümumi sözlərlə deyil, həm də həyata – bu mürəkkəb aləmə münasibətiylə də izah edə biləcək. İndilikdə Ulucay müxtəlif, bəzən də bir-birinə zidd duyğularını özünəməxsus bədii təsvir vasitələri ilə ifadə etməyə can atır və əlbəttə, bu axtarışlar bəzən uğurla nəticələnir.

O, uşaqlığın son gecəsini kədərlə xatırlayır: "İndi nə qollarım var, nə də ayaqlarım, Külək məni Bakı küçələrində sürükləyir". O, "Mən yağış yağanda öləcəm, gülüm... Siləcək insanlar yad-

daşdan məni" deyər, özünə nekroloq yazır, Bakıya, Xəzərə bir ayrı nəzərlə baxır: "Düşünün bir, bizdən başqa kimi var bu yazıq şəhərin. Dərdli Xəzərin?". Sevgini inkar eləmir: "Sənin saçlarından kəndir hörsünlər, Sənin kirpiyindən assınlar məni... Sənin ürəyinə atsınlar məni". Yaxud: "Mən öləndə Sən sarıl soyuq bədənimə kəfən kimi". Bu tipli deyimlərin bu gün modern, ya qeyri-modern şeirlərdə işləndiyinin şahidiyik, amma hər şair (xüsusilə cavanlar) öz poetik çeşməsindən yararlanır. Ulucay Akif də həmçinin.

İyirmi dörd yaş var Ulucayın. Onun şeirlərini oxuyanda adama bir darıxmaq havası gəlir: "İnsanları isitmək əvəzinə yandıran O qəddar odlar yurdundanam... Özünü əliaçıq göstərən Yoxsul sakinlərindənəm" – bu misralardan qəm-qüssə axır, darıxdırır adamı. Amma neyləmək? O, belə düşünür. Yenə eyni motiv: "Bu şəhər artıq nə sənə, Nə də mənə doğma gələr. Biz ögeyik buralarda, Yaddır bu yollar, küçələr". Amma Ulucay başqa bir şeirində həmin o yad şəhərdə – Filarmoniya bağında səmada qar dənəciklərinin rəqs etməyindən, yağış altında sevdiyi ilə xoş anlar keçirməsindən, hətta sevdiyinin o soyuq qış günündə onu tərki etdiyindən söz açır və buradan darıxmaq havası gəlsə də, soyuq qış günü ilə sevdiyi qızın onu tərki etməsi arasında paralellik yaranır və darıxmağı bir təəssüf hissi əvəz edir. "Allaha açıq məktub"da Ulucay üzünü Allaha tutub deyir ki, beşcə dəqiqəlik pənbə buludlardan yerə en, səni şəhərimizdə gəzdirim, milyon dərdlə tanış edim. Bu şeiri oxuyanda da darıxmalı olursan. Təbii ki, bu şəhərdə dərdlilər çoxdur, Allahı çağırmaq yox, bu dərdlərin çarəsini necə qılmaq haqqında düşünməli. Ulucayın darıxmaq anlarına "Günəşli günlər üçün" şeiri əks təəssürat yaradır:

*Qalx, üstünün tozunu çırp,
Bir çimdik qopar günəşdən.
Təbəssümlə gözünü qırp,
Bir çimdik qopar günəşdən.*

*Bir çimdik pənbə buluddan,
Bir çimdik göy qurşağından,
Bir ovuc mavi suların
Götür, səpələ ruhuna.*

*Dağıt köhnə üsulları,
Min bir cür köhnə yolları.
Lap uzanar səməyə da
Sənin o incə qolların.*

Hər bir darıxmağın, kədərli-qüssəli hissələrin sonunda "bir çimdik pənbə buluddan, bir çimdik göy qurşağından, bir ovuc mavi sudan" və "bir çimdik günəşdən" götürüb ruhuna səpələməklə Ulucay başqa-nikbin bir ovqatın şairinə çevrilir. Təbii ki, biz sovet dövründə olduğu kimi, onu pisləyib, bunu önə çəkməyin tərəfdarı deyilik. "İstərəm ki, Masmavi sülh bürüsün Dünyanı... Küçə itlərinin də üzündən qəm silinsin... Susuz səhralarda bir zənci balası Rəqs etsin yağış altında" – bu da Ulucayın misralarıdır. Darıxan şairin. Amma biz ədəbiyyata özünün fərdi duyumu, özünəməxsus deyim tərzini, nostalji hissələri və buna müxalif bu gün nikbin olmağını da gizlətməyən bir cavan şairin uğurlarına sevinirik.

Günay Ümid

Onun şeirləri bədii təsvir vasitələrinin, xüsusilə təşbih və metaforaların zənginliyi ilə diqqəti cəlb edir. Əsl şairin bədii cilvəsi, yarı-yaraşığı olan bu təsvir vasitələri onun şairlik istedadının ümudə əlamətidir desək, yanılmırıq. Bir neçə nümunə göstərək: Bakı küləyi boğazından asılan kişi əlləri kimi qəzəblidir ("Təqvim"). Ola bilsin, buradakı təşbihdə Bakı küləyinin qəzəbli olması kiməsə inandırıcı gəlməsin ki, o, boğazından asılan kişi əlləri ilə müqayisə edilir. Amma bu oxşarlıqları müəllif tam və müfəssəl təşbih səviyyəsinə qaldıra bilib. Yaxud: "Kırpıqları tikanlı məftillər kimi batdıqca gözlərinə Baxışlarındakı sərhədlər də daha da uzaqlaşdı" ("Sərhəd"). Kırpıqlar tikanlı məftillərə bənzədilir, yenə müfəssəl bir təşbihlə qarşılaşırıq.

Günay Ümidin şeirlərində metaforalar sayca təşbihlərdən qat-qat çoxdu. Məlumdur ki, təşbihlərdən fərqli olaraq, metaforalarda bir sifət başqasına bənzədilmir, bir şeyin uyğun olan mənası və ya sifəti başqa bir şeyin üzərinə köçürülür. Bu "köçürmə" əməliyyatından şairin təsir gücü artmış olur. Bir də görürsən ki, "Gedişlər yolların alın

yazısını parçalayır" ("Evdar payız")... Alın yazısı insana məxsus ola bilər, yollara yox. Bir də görürsən ki, balıqlar ağlayır, narıncı köynəklər geyinmiş yuxular görür dənizlər ("Qış nağılı"). Zənnimizcə, izahata ehtiyac yoxdur. Yaxud: "Çarpayım da oturan yorğunluq Başımı dizlərinə alıb "Ya sus, ya da danışma" deyər düyünləyir sözlərimi" ("Sənsizliyin portreti").

Günay Ümidin şeirləri haqqında söhbətə təsvir vasitələrindən başlamağımız əbəs deyil. Azərbaycan şairinin ağılla hissini vəhdətindən yaranan ən gözəl nümunələrində bədii təsvir vasitələrinin necə önəmli rol oynadığı bizə yaxşı məlumdur. Günay xanım da bu ənənəni davam etdirir.

Günay Ümid təbiətdən də yazır (payızdan, qışdan), bir əsgərin tikanlı məftillərə ilişib can verməyindən də, təqvim vərəqlərinin qopması ilə bir ananın keçirdiyi hissələrdən də, sənsizliyin portretindən də, uşaqlıq illərindən də. Amma nədən yazır-yazsın, təsvir etdiyi predmetə, yaxud keçirdiyi hissələrə məna verməyə çalışır. Həm də çalışır ki, şeirdə obraz yaratsın, təsvir etdiyi predmeti və ya keçirdiyi hissələri obrazlaşdırma bilsin. Məsələn, "Qafiyə xətası və..." şeirində ƏL obrazı yetərincə dolğun təsir bağışlayır. Bir qadın əllərinin "tərcümeyi-hal" misra-misra vərəqlənir və bu qadın əlləri metaforaya çevrilir:

*Əllərim
pərdə olmuşdu qorxularıma,
kabus olmuşdu qandal yuxularıma...
Ana olmuşdu,
ata olmuşdu,
yar olmuşdu,
qabar olmuşdu.
Əllərim
qadın olmuşdu,
yadın olmuşdu...
Hər şey olmuşdu,
təkcə
xoşbəxt ola bilməmişdi əllərim.*

"Renkarnasiya" şeirində bir ayrılığın rəsmi çəkilir. İndiyə qədər poeziyada yüzlərlə, minlərlə ayrılıq şeiri yazılıb, daha çox hissiyyat ön plana keçib. Günayın şeirində isə ayrılığın doğurduğu acı əhvalat qələmə alınır.

*Sən gedəndən
Mavi darvazanın ağzından
Addım iyi gəlmədi.
Dünəndən
Küləyin çəkdiyi ahı
Geyinirdi zivədəki paltarlar.
Yenə üz-gözünü tursudaraq
Axşam növbəsindən qayıdırdı ay.
Tərləmiş pəncərədən axıb
Çiləklənirdi azan səsi.
Günaha hamilə olan ürəklər sancı çəkirdi,
Doğulurdu günəş.
Bir şeirin gözlərini ovuşdururdu
Otağın yuxusunu dağdan xatirələr...*

Günay Ümidin "Evdar payız" və "Qış nağılı" şeirləri ilk baxışda elə təəssürat yaradır ki, bu şeirlərdə payızın, ya qışın peyzajı hasil olacaq. Amma belə olmur. Birinci şeirdə payız soyuğu ilə insan hissləri arasında paralellik yaranır, soyuqluğun gətirdiyi əzab "məsum hisslərin" əzabları ilə qovuşur. İkinci şeirdə isə əksinə, bəlalı bir qış mənzərəsi rəsm olunur, "rahib rəngli qarğalar", "çiçəkləri qoparan külək", "dənizlərin qan qusan ləpələri" qışın gözəlliyindən yox, fəlakətindən söz açır. Predmetə, təsvir hədəfinə yalnız bu baxış bucağından yanaşanda hər şey soyuq, küləkli peyzaj dumanına bürünür. Qışın da, payızın da öz gözəlliyi var və Günay Ümidin haçansa bu gözəllikləri təsvir edəcəyinə ümidimiz var.

İltimas Səmimi

İltimas Səmimi ədəbiyyata-şeyr aləminə iki tanınmış tənqidçinin xoşbəxtlik arzulayan xeyir-duası ilə gəldi. Nizami Cəfərov onun "O kənd" adlı ikinci şeirlər kitabına ön sözdə yazırdı: "O kənd gənc şair İltimas Səmiminin "Bir əlçim ümid"dən sonra nəşr olunan ikinci kitabıdır. Birinci kitaba yazdığı ön sözü görkəmli tənqidçi-ədəbiyyatşünas Vaqif Yusifli belə başlayır: "Ədəbiyyat aləminə, müqəddəs söz məkanına bir gənc yazar da varid oldu. Gəlişinə mübarək deyək. Çünki sinəsi, ilham bulağı sözlə doludur. Və

təcrübəli tənqidçi-ədəbiyyatşünas gənc şairə bir xeyir-dua ilə sözünü bitirir: "Yaz, əziz İltimas! Hər gün yaz. Amma ürəyinə yaxın olan şeirləri çapa ver. Ürəkli yaz, ruhunla yaz!.." İltimas Səmini mən də oxudum. Və gördüm ki, Vaqif Yusiflinin ona ümidi, inamı təsadüfi deyildi". İki tənqidçinin İltimas Səmimiyə xeyir-duası, doğrudan da, təsadüfi deyildi. Bu tənqidçilər İltimasın şeirlərində bədii təfəkkürün işığını sezməmişdilər. Xüsusilə "O kənd" şeiri İltimasın ən gözəl şeiri kimi qiymətləndirildi.

*Tanrım,
mən də sənə bəndənəm.
Göy üzünün yamacında
görünən
o qarşı kənddənəm.*

Öz kəndinin təbii gözəlliklərini vurğunluqla tərənnüm edən İltimas sonra nigarançılıqla deyir: "Ağaclar, otlar baş götürüb qaçmaq istəyir o kənddən". Bunun səbəbi üzərində çox dayanmır və sonda: "Sənə tanış gəlirmi, Tanrım, o kəndin adı – Dünyadı". Nizami Cəfərov da, mən də eyni fikirdəyik: "O kənd"dən daha çox "bu dünya"dən bəhs edir, daha doğrusu, "taleyə bir tükdən asılı" bu dünyanın gələcəyi üçün ilahi bir məsuliyyət daşımaq istəyir". İltimas Səmiminin təkcə bu şeiri deyil, "Dəvəsi ölmüş ərəb", "Bəyaz bir qış nağılı", "Şam işığı", "Yetimliyin ağrısı" və daha bir neçə şeiri də onun ədəbiyyata təsadüfi gəlmədiyini sübut edirdi. İndi 2019-cu ildir, aradan 5–6 il keçib, İltimas Səmiminin şeirləri yenə dərc edilir, görəsən, onun "O kənd"dən sonrakı şeirlərində, yəni son beş-altı ildə ilk uğurlar yenə təkrar edilirmi? Yəni İltimas Səmimi bu poeziya aləmində öz kövrək Səsinə qoruya bilibmi?

İltimasın "Ulduz" jurnalının 2017 və 2018-ci illərdə dərc olunan şeirləri ilə tanış olduq. Həm irəliləyişin, həm yerində saymağın, həm də bir qədər geriləmənin şahidi olduq.

İrəliləyiş ondadır ki, onun şeirlərində düşüncə – fikir arealı tədricən genişlənir. İltimasın düşüncəsi "Məzarına yalnız quşlar qonacaqsa" şeirində daha aydın nəzərə çarpır:

*Arzularla yaşamaq.
Bir ömrü gah ümidlə,
Gah ümitsiz yaşamaq.
Ölsən, başdaşına necə yaşamağın
yazılmayacaqsa,
bu qədər əzaba dözməyin dəyərsiz olar!*

*Sənsizliyinə bir ürək sızlamayacaqsa,
əbədi unudularsansa,
məzarına yalnız quşlar qonacaqsa,..
Sağlığınqda o quşlara daş atmağın
o dünyada səni necə incidəcəyini gördükca
dostların vəfasızlığını sən də duyarsan!*

Bu şeirdə fikrin ifadəsi, yəni incələnməsi də diqqəti cəlb edir və ümumiyyətlə, hər hansı bir şeir sırf fikir üzərində qurula bilməz, fikrin hissələrlə ünsiyyəti olmasa, o şeir yalnız quru sillo-gizmlərlə başa çatacaq. "Xırdaca qum dənəsi" şeiri bu baxımdan nümunə gətirilə bilər:

*Bütün səslər eyni cür.
Axır bulud-bulud
Qulaqlardan qulaqlara.
Sən tənha ağac,
Mən gözə görünməyən
Xırdaca qum dənəsi.
Daha içimdə
Ulayan ağırlarım
Daş-daş kirməkdədir.
Daha heç nəyə inanmıram.
Bir az bulud,
Bir az torpaq,
Bir az da daş olmaq keçir qəlbimdən.*

Şeirdəki fikir bundan ibarətdir ki, insan üçün inam həyat sevgisidir, yaşamaqdır, yaratmaqdır. Tənha ağac və özünü xırdaca qum dənəsi hesab edən insan inamını itirir. Onun buluda, torpağa, daşa dönmək həvəsi də inamsızlığından yaranır. Amma bu şeiri fikir baxımından deyil, hiss, emosiya baxımından da oxusaq, bir vəhdətin yaranmış olduğunu görürük.

İltimasın "İnana-inana", "İnandıqca ürək daha çox ağrıyır", "Gecə sükut içində" şeirləri də bu vəhdətin ifadəsidir. Elə şeirləri də var ki, sanki bu şeirlərdə hər şey yerindədir, amma fərqləndirici bir xüsusiyyəti yoxdur, "Deyiləsi sözüm yox", "Qapı", "Düşmür yerə"...

Bəs İltimas Səmimi nədə geriləyir? Şeirlərində bu zamanın ritmi az duyulur, o, mücərrəd məfhumlar üzərində baş sındırmaqdan, həyatın, gerçəkliyin özünə enməlidir, yaşadığı mühitə, cəmiyyətə aydın, konkret münasibəti formalaşmalıdır. Şair istedadı özünü bütün mövzularda, həyatın ziddiyyətlərində, insanların qarşıdurmalarında, gözəllik və antigözəllik çevrələrində nəzərə çarpmalıdır. Bu haqda düşünsə, yaxşıdır...

Bu qədər, İltimas Səmimi!

Günay Həsənli

Günay Həsənlinin "Eşq haqqı" ilk şeirlər kitabına şair İbrahim İlyaslı ön söz yazıb. Deyir: "Günayın "Eşq haqqı" adlı bu ilk şeirlər kitabının onun özünü axtarışı kimi də dəyərləndirmək olar. Ənənəvi heca vəznində çatdırıb deyə, bilmədiklərini sərbəst (ağ) şeirlərində deməyə çalışır. Sərbəstliyin çətinliyini hiss edəndə misralarını hecəyə ipə-sapa düzməyə başlayır. Və vəznindən asılı olmayaraq hər bir şeirində yaşadıklarını yazır, duyğularını və düşüncələrini qələmə alır". Bir gənc şair haqqında ədəbi aləmdə tanınan təcrübəli qələm sahibinin səmimi sözlərinə inanmaya bilmərik. Ancaq İbrahim İlyaslının ön sözündə belə bir ibrətəmə məqamla qarşılaşdım: "Günayın böyüyüb boya-başa çatdığı Tovuzda dünyaya göz açan tanınmış və sevilən şairimiz Zirəddin Qafarlı hələ gəncliyində yazırdı: "Bu dünya Nizami dünyası imiş. Bu dünya Nəsimi dünyası imiş, gör hara gəlmişəm ürək eyləyib!.." Mənə elə gəlir, şair Zirəddin Qafarlının bu misraları Günayə və onun həmyaşıdlarına ötürülmüş çox ilginclik bir mesaj-ismarışdır".

Təbii ki, bu Nizami dünyasında-Nəsimi dünyasında söz demək məsuliyyət tələb edir. Amma Günay Həsənli şeir aləmində çox cavandır, ilk addımlarını atır. Və indiki çağda – şairin və şeirin bolluğunda Nizamidən, Nəsimidən qorxmaq yox, onlardan dönə-dönə öyrənmək lazımdır. Günay Həsənlinin bu ilk şeirlər kitabında adına ŞEİR deyə biləcəyimiz nümunələr də var, şeir kimi yazılıb, Şeir ola bilməyən nümunələr də. Məsələn, onun lap başlanğıcda "Gözəlüm" şeiri var və bu şeir

Vətənə sevgidən söz açır. Səmimi misralardan hörülüb bu şeir:

*Dərdlərindən cadarlanmış
Parçalanmış ürəyimə sənin adını yazaram.
Sən o qədər gözəlsən ki...
Vicdanımın aynasına ilmə-ilmə hörüm səni.
Mənə saray lazım deyil,
Torpağından kərpic kəsdim,
Həyatımın divarına hörüm səni.*

Amma sonra "Daş" şeiri gəlir və bu şeir "Eşq haqqı" kitabındakı bir çox şeirlər üçün sanki müqəddiməyə çevrilir. Şikayət dolu misralar yan-yanaya düzülür bu şeirdə. "Daş olub tökülmüşəm Bu dünyanın başına. O da döndərib mənim Baharımı qışığa". Daş burada mənfilik statusu daşıyır. Son bənd: "Daş atma, daşa dəyər, Oxu çək, qaşa dəyər. Min baş bir başa dəyər, Kül dünyanın başına". Dünyanın başına kül ələyən şairəmiz niyə bu gözəl dünyanı qarğışına qərq eləyir? Hələ bu harasıdır, Günay Həsənli şeirlərinin birində dünyanı müttəhimlər kürsüsündə əyləşdirir. Amma şeirin sonluğunda dünya ilə bir həmrəylik yaranır: "İndi dünya mən özüməm, dünya mənim özümdədir". Fikrimcə, dünyanı lənətləmək, bütün dərdlərin yaranmasında onu günahkar hesab eləmək doğru deyil.

Əlbəttə, şair dərddən də yazı bilər, lap sayı-hesabı bilinməyən qədər. Amma dərddən də öz poeziyası var, "ölürəm", "boğuluram", "can verirəm" deməklə dərddən özünü gözdən salmaq olmaz. Günay xanımın bəzi dərddəli şeirlərində bunun əksini də görürük:

*Yağış yağır üstümə,
Bu yağın yağışdı mı?
Bəlkə, günahlarımdı,
Səmadan axıb gəlir.*

Günay Həsənlinin bu dərdləri sıralayan şeirlərinin arasında elə nümunələr var ki, deyirsən: bax, bunlar bir fərdin şikayətləri deyil, əsl şair sözüdür:

*Çiçək çəmən sevər, çəmən çiçəyi,
Gül də bülbül sevər, bülbül ləçəyi.
Həyat budur.*

*Su çuxur axtarır, yoluna davam,
Ölüm gəldiyində qoparar qiyam.
Həyat budur.
Mərd qovular, namərd olar,
Dərd yığılar, çimdərd olar.
Həyat budur.*

*Dərd dərdi gətirər, sevinc sevinci,
Hər oyunda sığal olar birinci.
Həyat budur.*

*Pis adam ölümdən qorxar daima,
Qorxar ki, cəhənnəm odunda yana.
Həyat budur.*

*Gün günə calanır, aylar aylara,
Arx arxa tökülür, çaylar çaylara.
Həyat budur! Həyat budur!*

Mən Günay Həsənlinin "Doğma şəhər", "Qaçqın dostuma ithaf", "Yağış yağır üstümə", "Be-yinlər", "Anam", "Təbiət", "Qovuşarıq", "Pərdə", "Vətəndir", "Gətir", "Dönəydi" şeirlərini də bu sıraya qatıram və deyirəm: ŞEİR BUDUR! Yəni bu şeirlərdə dərd, dünyanı müttəhimlər kürsüsündə əyləşdirib onu ittiham eləmək, "boğuluram", "ölürəm", "can verirəm" fəryadları eşidilmir. Mövzu öz bədii həllini tapır və təsvir olunan həyat hadisələri də düşündürücüdür. Həmin adını çəkdiyim şeirlərdən parçalar təqdim eləməklə sözüümü bitirir və Günay xanıma yaradıcılıq uğurları arzulayıram:

*Qoy çağlasın Vətən eşqi sinəndə,
Sinənin özü də sənə vətəndir.*

